

WYROK Z UZASADNIENIEM

Sygn. akt: VIII K 409/22

4075-4 Ds 914.2022

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022r.

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Angelika Kurkiewicz

Protokolant sekr. sąd. Sara Berent

w obecności prokuratora Joanny Kordzińskiej z Prokuratury Rejonowej T. – Wschód/T. w T.

po rozpoznaniu dnia 20 października 2022 r. sprawy

D. M., s. J. i A. z domu B.,

ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 lutego 2022r., o godz. 22:50, na trasie pomiędzy ul. (...) w C. a miejscowością S., kierując pojazdem marki F. (...) nr rej. (...), nie stosował do sygnałów świetlnych i dźwiękowych pojazdu uprzywilejowanego Policji polecających zatrzymanie się do kontroli drogowej,

tj. o czyn z art. 178b kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego D. M. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 178 b kk i za to na podstawie art. 178 b kk wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (dziesięć złotych);

II. na mocy art. 42§1a pkt.1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem opłaty sądowej oraz kwotę 70 złotych tytułem wydatków postępowania;

Sygn. akt VIII K 409/22

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

W dniu 15 lutego 2022 roku w godzinach późno wieczornych D. M. poruszał się pojazdem marki F. (...) nr rej. (...). Tego dnia funkcjonariusz Komisariatu Policji w C. – Ł. W. i A. F. w C. przy ul. (...) przeprowadzali statyczne kontrole pojazdów. O godzinie 22:50 Ł. W. podjął próbę zatrzymania pojazdu kierowanego przez D. M. do kontroli drogowej.

Ł. W. wydał kierującemu za pomocą latarki sygnał świetlny do zatrzymania. D. M. nie zatrzymał kierowanego przez siebie pojazdu. W tym momencie funkcjonariusze Policji wsiedli do radiowozu i udali się za samochodem kierowanym przez D. M.. Używali przy tym sygnałów świetlnych i dźwiękowych celem podjęcia pojazdu do kontroli drogowej, jednakże D. M. nie reagował na sygnały do zatrzymania. W pewnym momencie kierujący pojazdem F. (...) nr rej. (...) ,w miejscowości S., nie zapanował nad prowadzonym samochodem i wypadł z jezdni.

DOWODY: wyjaśnienia D. M. k. 54;

- zeznania Ł. W. k. 18-19, 54, 54v

D. M. nie był dotychczas karany sędownie za przestępstwa.

DOWÓD: dane dot. karalności k.36, 54v

D. M. został oskarżony o to, że w dniu 15 lutego 2022r., o godz. 22:50, na trasie pomiędzy ul. (...) w C. a miejscowością S., kierując pojazdem marki F. (...) nr rej. (...), nie stosował do sygnałów świetlnych i dźwiękowych pojazdu uprzywilejowanego Policji polecających zatrzymanie się do kontroli drogowej, tj. o czyn z art. 178b kk.

W swych pierwotnych wyjaśnieniach **oskarżony** nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień. W toku postępowania jurysdykcyjnego zmodyfikował swe wyjaśnienia wskazując, iż nie zatrzymał się do kontroli drogowej, albowiem nie posiadał ważnych badań technicznych pojazdu.

Sąd przyznał wyjaśnieniom oskarżonego, złożonym przed Sądem, walor wiarygodności albowiem te wyjaśnienia oskarżonego korelują z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Mając na uwadze powyższe brak jest podstaw, by zakwestionować prawdziwość zaprezentowanej przez ww. relacji.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **Ł. W.** co do tego, że oskarżony nie zastosował się do sygnałów dźwiękowych oraz świetlnych nakazujących mu zatrzymanie pojazdu. Powyższa okoliczność na gruncie niniejszej sprawy była zasadniczo bezsporna. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając przyczynę takowego postępowania, co zostało poddane weryfikacji przez interweniującego funkcjonariusza.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów w szczególności w postaci: danych o karalności oskarżonego. Dokumenty te zostały pozyskane i włączone do materiału dowodowego w sposób zgodny z obowiązującą procedurą, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości informacji w nich się znajdujących.

Należy zauważyć, iż przepis art. 178b kk stanowi, że kto, pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, poruszając się pojazdem lub znajdującą się na statku wodnym albo powietrznym, przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych, polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego nie zatrzymuje niezwłocznie pojazdu i kontynuuje jazdę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Przedmiotem ochrony na gruncie rzonego uregulowania jest bezpieczeństwo w komunikacji lądowej, ale tylko w ruchu drogowym. Nie jest to jednak jedyne dobro prawne, chronione przez art. 178b k.k. Trzeba bowiem zwrócić uwagę, że istota czynu sprowadza się do niewykonania polecenia wydanego przez uprawniony do tego podmiot, stąd też przedmiotem ochrony jest również prawidłowe wykonywanie czynności przez funkcjonariuszy uprawnionych do zatrzymywania pojazdów do kontroli. Czynność sprawcza polega na zaniechaniu niezwłocznego zatrzymania pojazdu mechanicznego i kontynuowaniu jazdy. Jest to zatem zachowanie będące połączeniem zaniechania i działania. Dla bytu przestępstwa niezbędne jest, aby sprawca miał świadomość wydania polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego, zaniechał niezwłocznego zatrzymania pojazdu i wbrew temu poleceniu kontynuował jazdę. Polecenie zatrzymania się może być wydane wyłącznie przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, a jednocześnie musi być wyrażone przy użyciu sygnałów dźwiękowych i świetlnych. Przestępstwo z art. 178b kk można popełnić jedynie z winy umyślnej, z obiema postaciami zamiaru.

Biorąc pod uwagę zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na tym, że nie zastosował się do polecenia zatrzymania pojazdu przez funkcjonariuszy

Policji, którzy używali sygnałów świetlnych i dźwiękowych, a nadto poruszali się oznakowanym radiowozem i kontynuował jazdę, wypełnił znamiona przestępstwa z art. 178b kk. Podkreślenia wymaga, że oskarżony, jak sam przyznał, zdawał sobie sprawę, że policjanci zatrzymywali jego pojazd, lecz mimo tego nie zastosował się do powyższego polecenia. Świadczy to o umyślności w jego działaniu.

Czyn zabroniony określony w art. 178b kk jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Mając na uwadze całokształt okoliczności, w szczególności tych łagodzących: uprzednia niekaralność, postawa zaprezentowana w postępowaniu jurysdykcyjnym, Sąd wymierzył oskarżonemu, stosując instytucję przewidzianą w art. 37a kk, karę 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 10 złotych. Zdaniem sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do dość znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również do stopnia winy oskarżonego. Wymierzona kara umożliwia także realizację wskazań wynikających z dyrektywy prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia społeczności oskarżonego, że popełnienie czynu określonego w art. 178b kk nie jest bezkarne, lecz spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Określając wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny Sąd miał na uwadze miesięczne dochody oskarżonego z tytułu podejmowanej pracy zarobkowej.

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę okoliczności sprawy nie był przesłanek do zastosowania, wbrew żądaniom obrońcy oskarżonego, instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

Oskarżony został skazany za popełnienie przestępstwa określonego w art. 178b kk, co w świetle dyspozycji art. 42 § 1a pkt 1 kk obligowało do orzeczenia wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Określając okres środka karnego na jeden rok, Sąd miał na uwadze w szczególności uprzednią niekaralność oskarżonego za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu ruchu drogowego, co przemawiało za orzeczeniem środka karnego na minimalny ustawowy okres. Mimo tego, że okres jednego roku odpowiada dolnej ustawowej granicy orzeczonego środka karnego, to jednak dla oskarżonego jest to niewątpliwie określona dolegliwość. Zdaniem Sądu orzeczony środek karny powinien jednak uświadomić oskarżonemu konieczność przestrzegania w przyszłości reguł ruchu drogowego, a także to, że ich nierespektowanie nie może być bezkarne.

Na podstawie art. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 627 kpk Sąd obciążył oskarżonego opłatą w kwocie 200 zł oraz wydatkami postępowania w kwocie 70 zł. Miesięczne dochody oskarżonego umożliwiają mu poniesienie kosztów procesu w tej wysokości.